

mijmering

vrienden

Vorige week is mijn geliefde verhuisd. Geen spectaculaire verhuizing van een villa naar een appartement of andersom, maar een overstap van het ene rijtjeshuis naar het andere. Waarom? Om, zoals hij het verwoordt, helemaal zelf nog een keer een stap te maken.

Nou, er zijn wat stappen gemaakt! Een elftal potige mannen en vrouwen heeft zich een volle werkdag rot gesjouwd. Vier bussen reden uurlijks op en neer tussen de oude en de nieuwe woning - een afstand van een kilometer - bijna alles wat op het oude adres naar beneden werd gezeuld moest op het nieuwe weer naar boven. Helaas voor de sjouwers kan meneer maar moeilijk afstand doen van have en goed en stond de wasmachine op zolder!

Verhuizen maakt kwetsbaar. Op zo'n dag geef je je hele leven prijs. De kleur van je onderbroeken, de inhoud van je keukenla, de frequentie van de zolderse stofbeurten, je literaire zwakheden en achter de kast verloren geraakte briefjes ... een leven trekt langs, tussen het stof van jaren en de was van vorige week. Het verhuisteam was in dit geval een groepje goede vrienden, op de hoogte van de eigenaardigheden van mijn geliefde, maar toch. Het elftal was in een voorbereidende app de wacht aangezegd. Wie het zou wagen de dag van de verhuizing opmerkingen te maken over de hoeveelheid van wat dan ook of de suggestie deed wel even langs de milieustraat te willen rijden, liep het risico als worstenbroodjesvulling te eindigen. Dit roemloze einde zag niemand zitten, het goedmoedige gemopper vond dan ook vooral buiten gehoorsafstand plaats. Aan het einde van de dag was alles over en zat het 's morgens zo frisse stelletje er uitgeteld bij. Van het aan het begin van de dag beloofde biertje is het niet gekomen, niemand kreeg nog een arm omhoog.

Toon mij je vrienden en ik zeg je wie je bent. Ik zou willen zeggen: kijk wie er op de dag van je verhuizing de handen uit de mouwen steken en ik zeg je wie je bent.

Niet gek gedaan, Frankieboy!